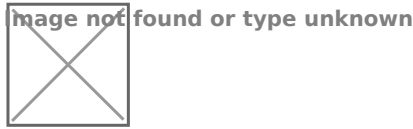

Патријарх румунски Данило: Милосрдна љубав је већа од правде

Његово блаженство Патријарх румунски господин Данило богослужио је 3. марта 2024. године у Патријаршијској капели Светог великомученика Григорија.

Његово блаженство је објаснио симболику параболе о повратку изгубљеног сина, истакавши да је „ова парабола икона Тајне покајања, тајне исповести или помирења човека са Богом“.

„Парабола о блудном сину показује суштину божанске љубави, суштину смерне и милосрдне родитељске љубави коју открива Исус Христос, познајући Оца Небеског, Он је вечни Син Оца Небеског, управо да би показао свету скромну и милостиву љубав Пресвете Тројице.“

Јеванђеље у овој параболу представља оца који је имао два сина, од којих најмлађи жели да доживи слободу отуђењем од родитељског дома и тражи свој удео у богатству.

Отац нуди млађем сину оно што је тражио, а кроз ово „видимо да Бог поштује човекову слободу, не задржава га на силу“.

Далека земља у којој је младић трошио своје богатство „је облик израза слободе као отуђења и удаљавања човека од Бога, од Очевог дома. Далека земља је недефинисана земља, земља тзв. слободе у којој се човек пројављује не само како мисли него посебно како се осећа“, истакао је Патријарх Данило.

Након расипања свог богатства, земљу у којој је младић проводио задесила је велика глад која га је навела да ради као чувар стада свиња, што је у то време био понижавајући посао.

Сиромаштво у коме је живео навело је расипног сина да „дође себи“. Другим речима, грешни живот га је избацио из чула, све је трошио неразумно, само за чулне насладе. Сада је достигао границу свог постојања“.

Велика глад изазвала је промену у његовом ставу која означава почетак покајања. „Грех извлачи човека из његове Богом благословене природе, али га покајање доводи до понизнијег и реалнијег начина размишљања“, нагласио је Патријарх румунски.

„Подизући себе, ићи ћу код оца!“, ово подизање није само физичког или просторног поретка, већ је то подизање из стања грешности у стање праведности.“

Син се вратио оцу који га је дочекао раширених руку не размишљајући о томе да је своје богатство потрошио у гресима: „Бог зна и мисли и намере грешног човека када жели да се врати Богу, призна своје грехе и замоли за опроштај“.

Отац је загрлио сина јер се „сажалио на њега, видевши у каквом је стању његов син који је отишао у далеку земљу, потрошио све и дошао до границе свог постојања“.

„Милосрдна љубав је већа од правде. По правди, требало је да траже од њега да појасни како је потрошио богатство које му је дао“. Да би прославио синов повратак, отац наређује да му се да први мантил, прстен на прсту, ципеле и да се угојено теле закоље за гозбу. Свети оци Цркве су тумачили ове очеве гестове на следећи начин: прва одежа подсећа на крсну одежду која се, на жалост, прља, мрља, губи светлост и лепоту, али се покајањем обнавља“.

„Прстен означава поновно увођење овог отуђеног сина и његово поновно увођење у непрекинуту, несмањену, непоколебљиву љубав. Обућа на ногама значи помоћ коју даје благодат Духа Светога у борби против искушења која долазе од демона и страсти, а угојено теле је симбол причешћа. Милосрдна љубав Божија већа је од Његове правде.

„Најстарији син се наљутио и замерио оцу што је са таквом радошћу и весељем примио свог раскалашног, забавног и неуредног сина. По добијању блудног сина, објашњава блаженопочивши отац Патријарх, отац се труди да укроти овог старијег сина који је био праведан, послушан, вредан, али завидан.

„Бог се радује свакој души која се може опоравити, која се може подићи из стања грешности и може се упутити на свој начин размишљања и живљења који је обнављање живота кроз тајну покајања“, закључио је отац Патријарх Данило.

mitropolija.com